

agrupació excursionista atalaia

FEDERADOS A:

federación catalana de montaña

federación catalana de esquí

comité de exploraciones subterráneas de cataluña

asociación española de camping y caravana

CARRER ANSELM CLAVE, 3 - TELEFON 2931257 - VILANOVA I LA GELTRU

C I R C U L A R P E R A L S S O C I S

GENER DEL 1969

De curset juvenil a secció juvenil?

Fa molt de temps, que tenim l'intenció d'organitzar un curset juvenil dintre l'A. E. Atalaia, dubtavem que pogues tenir èxit, pero ens varem decidir, i per l'Octubre del 1967 el varem començar. Per donar una mica d'estímul als possibles participants, varem establir una puntuació i una classificació, de forma que els dos participants que sumessin més punts, serien obsequiats amb un viatge als Alps Francesos.

S'inscrivieren un total de 23 nois i noies, el promig d'assistència a excursions i reunions ha sigut d'uns 15. La puntuació aconseguida per cada un d'ells és: M.ª Assumpta Baig i Isidre Poch, 1.440 punts; Eduard Camarós, 1.410; Antoni Cutillas, 1.340; Josep Bruna, 1.300; Josep Candela, 1.170; Nuri Albà, 1.160; Jordi Candela, 1.140; Gabriel Pons, 1.080; Jordi Artigas, 920; Enric Garriga, 890; Montserrat Vidal, 850; Rosa Ricart, 840; Pere Ballonga, 800; M.ª Carme Barceló, 500; Montserrat Soriano, 200; Pere Carbonell, 100; Carles Carbonell, 100; Josep Vilanova, 100; Xavier Carrasco, J. A. Pons, J. M.ª Plana i Francesc Barceló amb 0 punts. Aquesta puntuació ve donada en funció

del nombre d'excursions realitzades per cada participant i per la voluntat demostrada.

Acabat ja el curset, a tots ens sabia greu, semblava que ens teniem de separar per no veuren's més. Era el fruit d'haver passat junts, fred, calor, cansament, gana, emocions, fruit dels paissatges, en fi, haver conviscut dies d'excursió que recordarem molt de temps. Entre tots varem decidir organitzar un viatge als Alps de forma que en lloc d'anar-hi solament els dos de màxima puntuació hi poguessim anar tots plegats. Es varen estudiar les possibles dificultats i tots varem estar d'acord en treballar el màxim per aconseguir-ho. Varem començar i el projecte i organització és ja un fet. Les dates i l'itinerari escollit per el viatge a realitzar amb autocar el mes d'Agost del 1969 son els següents:

Dia 5: Vilanova - Valence (França)

Dia 6: Valence - Chamonix

Dia 7: Chamonix

Dia 8: Chamonix

Dia 9: Chamonix

Dia 10: Chamonix

Dia 11: Chamonix - Zermatt (Suïssa)

Dia 12: Zermatt

Dia 13: Zermatt

Dia 14: Zermatt

Dia 15: Zermatt - Lago Maggiore - Torino (Itàlia)

Dia 16: Torino - Niza - Marsella

Dia 17: Marsella - Perpinyà - Vilanova

Durant l'estància a Chamonix està projectada l'ascensió al Montblanch si és possible.

De moment, l'organitzar aquest viatge, manté units a aquesta colla de joves, continuen sortint d'excursió junts a la muntanya, realitzen activitats per a recollir diners.

Amb tot això, creiem que no n'hi ha

prou, l'Entitat necessita una Secció o Grup Jovenil i permanent, amb autonomia pròpia, naturalment supervisada, amb ganes de realitzar activitats. Els objectius primordials d'aquest Grup o Secció, serien que tots els seus components adquirissin uns coneixements bàsics que tot excursionista hauria de saber, captar nous joves per a l'excursionisme, i formar gent que més endavant poguessin participar en les juntes de l'Entitat.

Tot el que diem, està ja en projecte i serà presentat a la junta, si és aprovat, ho exposarem amb tot detall en aquest butlletí i començarem immediatament que sigui possible.

M. i M.

ASSEMBLEA GENERAL

El passat 15 de desembre se celebrà l'Assemblea reglamentària amb una assistència de socis, com de costum, no molt nombrosa. Els primers punts de l'ordre del dia es desenvoluparen amb normalitat, fent-ne els respectius directius la seva exposició, essent aprovats pels assistents.

Al capítol de prec i preguntes s'animà la reunió, establint-se un franc diàleg entre la Junta i els associats. En primer lloc, en inquirir a la Junta informació sobre els projectes i gestions envers l'adquisició d'un local de propietat, es presentaren diverses propostes, acceptant-se en principi la suggerida per en Julià, la qual enfocava unes bones possibilitats que en cas de madurar positivament, requeririen la convocatòria d'una assemblea extraordinària per a plantejar als socis l'assumpte d'una forma pràctica, legal i econòmica.

Seguirem l'exposició entorn a l'últim campament celebrat a l'ermita de Lurdes comentant-se alguns punts negatius i acordant de modificar l'acte, transformant-lo de campament en aplec. Es suggerí a la Junta la conveniència d'eleva una petició a la Federació Catalana de Muntanya per tal que adverteixi a les entitats

organitzadores de certes curses muntanyenques adjectivades amb el qualificatiu de "provincials", de la incongruència que suposa la discriminació que en la inscripció i consegüent classificació efectuen amb els equips procedents d'agrupacions radicades fora d'unes fronteres que apart l'ordre administratiu de l'Estat, no han d'ésser maldivisió en el camp excursionista.

Igualment es presentà i fou acceptat el prec en què es demanava a la Junta, que en nom de l'Entitat prengui consciència i adopti la consegüent actuació en aquelles qüestions que no afectant directament a l'Agrupació, lesionin plenament la sensibilitat excursionista, com han ocorregut ultimament en l'intent de parcel·lació del Parc Nacional de Sant Maurici, el lamentable afer de l'ermita de Berà o la destrucció d'importants vestigis arqueològics, actes tots ells en els quals s'ha emprat l'execrable tàctica del fet consumat, a la qual els excursionistes no podem oferir amb el nostre silenci una covarda complicitat.

Finalitzat aquest capítol de prec i preguntes, es donà per closa l'Assemblea General Ordinària.

MOIXARÓ

Des d'aquest lloc, Refugi "Sant Jordi" (Font del faig), a 1640 metres damunt el nivell de la mar, situat a la cara Sud del Coll de Pendís, a la comarca de l'Alt Bergadà, agafo la ploma amb l'ànim que aquestes ratlles siguin insertades en el nostre Butlletí.

Tinc ganes de parlar-vos del Moixaró, o millor dit i per entendre'ns millor, de la Serra del Moixaró, nom que pren aquesta llarga serra orientada d'Est a Oest, que s'interposa entre la conca de la Cerdanya i la vall del Llobregat, com a enllaç entre la serra del Cadí i el puig de la Tossa d'Alp-Puigllencada. No pot ésser confosa amb cap d'ells, malgrat de formar part de la mateixa unitat topogràfica, perquè té característiques completament originals. Es un massís de poca longitud, però amb personalitat topogràfica perfectament definida. Realment comença al Coll de Pendís, a 1760 m. una de les vies d'accés a la Cerdanya, des de la vall del Llobregat, i acaba a Coll de Jou, a 2000 m., al peu de la Tossa d'Alp, allargant-se una mica més de 5 km.

Per això, l'àmbit geogràfic, abarcat pel mapa d'aquesta regió, és molt més ampli puix que abasta el segment oriental de la llarga serralada de la Serra del Cadí, per l'Oest, i el massís de la Tossa d'Alp, fins a Puigllencada, per l'Est.

El Moixaró té el seu punt culminant a Penyes Altes, vèrtex geonèsic de les tres provincies. La seva altura màxima és de 2260 m. sobre el nivell de la mar. Perd la seva altura quan arriba a Coll de Jou, on comença la robusta Tossa d'Alp, de 2531 m., i Puigllencada, separat pel Coll de Pal, de 2110 m.

Ara estem desenrotllant les excursions a aquest massís. Ja sabem que totes les excursions o ascensions poden tenir més o menys de perill, però aquesta no en té, o en careix, sempre que no sigui buscat. Tots els itineraris d'aquesta regió són acceptables, per a tota mena d'experiències, partint sempre de la base de les seves vies normals. Per exemple: Greixa, Camp de Ventolana, Canal de la Serp, El Raset i Penyes Altes (4 hores). Greixa,

Clot d'En Pere, Font de la Cabrera, Coll de la Cabrera, Plans del Moixaró i Penyes Altes (4'30 hores). Des del Refugi Font del Faig també hi ha les seves variants per a l'ascensió a aquest massís, Coll d'En Tal, Font del Moixaró i Penyes Altes (3'30 hores). La variant pel Coll de Pendís, seguint la Serralada, Pla Llangots, Font Freda, Plans del Moixaró i Penyes Altes. Es un itinerari llarg i penós per la seva forta pujada i pel fet que no existeixen camins, però la seva frondositat i exuberància de vegetació fan una jornada completa.

El Moixaró és un dels llocs més transitats pels excursionistes pel fet que en tot l'Alt Bergadà no hi ha res tan bell. Les seves parets verticals, les seves crestes tan punxagudes, la verdor dels seus boscos immensos, els seus torrents d'aigua cristal·lina, fan de tot això una simfonia que dona pau i descans a l'home aïmant d'aquests llocs.

Situats altra volta en el Refugi Sant Jordi podem contemplar els Singles de Galignans, que formen una estreta vall que porta el mateix nom i desemboquen en el torrent del Pendís o Estret d'Escriu, també anomenat Camí dels Empedrats i van a parar al riu Bastareny, en el Bainat d'Hostalets, un dels afluents principals del Llobregat.

Per la part Est tenim les Roques, difícils, de Greixa, úniques en estructura, La Ginabrera, roca que arriba a 200 m. de vertical, el Clot de la Llorença, per on recorren les aigües, que aflueixen al riu Greixa.

Al Nord, com hem dit abans, el Coll de Pendís, on s'inicia la Vall de l'Ingla, que amb les seves tres hores de recorregut va a parar al poble de Bellver de Cerdanya.

La vegetació està composta de pins, abets i faig. En els llocs més enlairats hi ha també prats, i en els punts culminants, el Caos de roques i tarteres descomposats per les neus i gelades hivernals. Hem de tenir en compte que ací és on les neus romanen més mesos a l'any. "Aixó és el Moixaró".

Josep JULIA

«Operació Piscis»

Per segon any consecutiu, el mal temps ens ha neulit la cursa de muntanya batejada enguany —per més ironia— “Operació Piscis”. Ha estat una llàstima, perquè en aquesta setèima edició la Secció de Muntanya, continuant el redreçament d'aquesta prova que ja inicià l'any passat, havia esmerçat uns treballs de mesurament d'itineraris i confecció de gràfics que la situaven de forma definitiva en el que havia d'ésser aquesta marxa combinada.

La participació d'equips quedà molt reduïda. Hi acudiren tots aquells ferms esportistes decidits a cobrir l'itinerari, desafiant els elements meteorològics que poguessin presentar-se. La sortida la donà en Virella a la part superior de la rambla de Gavà. El primer tram era per descripció i passava per Can Tries. En el bosc d'aquesta finca hi havia un control servit per en Garcia. S'ascendia fins a Can Bori, baixant a continuació fins a la Font Encantada, al costat de la Riera de Salom, on en Penna controlava els marxadors. Des d'aquí se seguia en direcció al cementiri de Sant Climent, per finir l'etapa en el mateix poble, on eren esperats per en Marcel·lí, la seva muller Margarida i llur fill.

Aquesta família entregava als marxadors una nova butlleta on hi havia unes coordenades i un gràfic d'altituds que ajudava els participants a localitzar el camí, que es dirigia cap a Can Colomer dels Escarbats, per ascendir a continuació fins al

Coll de Can Rius, on hi havia en Lozada de guàrdia, seguint després fins a les ruïnes de Can Pinet, amb un control de pas servit per en Campillo, i fent al cap de poc una curta neutralització al costat de la Font dels Pinyons, amb el company Candela de control, aixoplugat en una cabana de canyes, fins acabar el tram a la masia de Can Bruguera.

Aquí, en Julià entregava la tercera butlleta, en la qual hi havia un atzimut que conduïa els ja una mica humits participants, fins a la masia de Can Claver, lloc on els esperava l'Hel·leni per a obsequiar-los amb un gràfic sistema Dufour, que amb ajuda de la brúixola portà els marxadors fins al Mas de l'Alzina, on els seus habitants ens concediren un acolliment amabilíssim, que molt agraïrem, quedant-nos a dinar dins els confortables murs, organitzant un tiberi col·lectiu amb força humor i alegria.

A les cinc de la tarda es reanudava la cursa, donant la sortida en Vidal i Maria R. Simón, els quals ja havien rebut els marxadors, efectuant-se l'última etapa que era de regularitat, finalitzant definitivament la cursa a la plaça de l'Esplésia de Begues. Es de destacar que a pesar de les pèrdues d'itinerari d'alguns equips poc familiaritzats amb els gràfics de cursa, tots els participants quedaren classificats.

Les dades tècniques de la cursa són les següents:

CLASSIFICACIO

Lloc	Punts	Equip	Dorsal
1	16	Lluís Daviu - Blanca Forgas	10
2	41	Ramón Martí - Maria Planas	1
3	41	Antoni Llurba - Joan Ferrer	3
4	87	Manuel García - J. M. ^a Ràfols	13

Lloc	Punts	Equip	Dorsal
5	91	Antoni Ferrer - Silvia Font	12
6	147	Pere Ferré - Albert Bayo	8
7	149	Jordi Forgas - Marina Massó	2
8	150	Manuel Prats - J. M. ^a Plana	7

(Els articles reflexen només les opinions de llurs autors)

Itinerari per descripció

De Gavà al bosc de Can Tries	22 minuts	—	1.830 metres
Del bosc de C. Tries a la Font Encantada	28 "		2.194 "
De la Font Encantada a Sant Climent de Llo.	17 "		1.225 "

Itinerari per coordenades

De Sant Climent (15 min.) al Coll de Can Rius	52 "		2.483 "
Del Coll de C. Rius (10 min.) a la F. dels Pinyons	32 "		1.609 "
De la Font dels Pinyons (10 min.) a C. Bruguera	22 "		798 "

Itinerari per atzimut i orientació

De Can Bruguera (15 min.) a Can Claver	36 "		1.532 "
--	------	--	---------

Itinerari per sistema Dufour

De Can Claver (15 min.) al Mas de l'Alzina	40 "		2.194 "
--	------	--	---------

Itinerari de regularitat

Del Mas de l'Alzina a Begues	11'50 "		1.103 "
------------------------------	---------	--	---------

Totals. 4 ho. 20 mi. 50 s. 15.628 metres

SECCIO DE MUNTANYA

Grup Espeleològic Talaia (G. E. T.)

El GET en el seu segon Aniversari es proposa —a través d'una sèrie de conferències, projeccions i altres actes— de demostrar i posar de manifest les seves activitats de "grup". Per tant ha començat per presentar el seu "Soterrània" Butlletí suplementari dedicat a les activitats de l'espeleologia i estudi del mateix, així com també a petició de diversos associats es presentà el llarg metratge espeleològic "El insólito mundo subterráneo" el passat dia 16 de novembre, dissabte a la nit, presentada i redactada per e's propis autors.

Aixós que portem exposat es la mostra del moment present. Seguidament farem un petit comentari del passat. Un "grup", dintre de l'Atalaia sempre hi ha estat en mes o menys intensitat i es fèren activitats molt diverses, com son: des de l'estudi d'una cavitat, a baixar 40 persones en un mateix avenc. Per tant, feia falta un agrupament d'aquesta mena. Hi ha elements molt diversos en el mateix, sempre hi han estat, i no cal dir que amb una mica de voluntat sempre es podrà fer mes del que s'ha fet, quan menys, es notará la nostra presència arréu.

* * *

El Grup Espeleològic Talaia (G. E. T.) de la nostra Agrupació ha editat un recull

que amb el nom de "SOTERRANIA" aplega un conjunt de treballs referents a l'espeleologia. Presenta en primer lloc una colla de cavitats, conegudes de temps, que foren visitades en un passat curset. Segueixen a continuació altres fenòmens càrstics poc coneguts o inèdits, amb el gràfic de les cavitats i un ampli estudi de cada una d'elles, amb referències geològiques, biològiques, climàtiques, arqueològiques, etc.

Les dades arqueològiques són abundoses, amb interessants aportacions gràfiques i detalls de primera mà, que honoren els promotors de la publicació i l'Entitat que els aplega. Hi ha la intenció que la publicació d'aquest recull sigui periòdica, fent-la d'aparició semestral.

Posats a fer crítica objectiva, anotarem certes deficiències en la manipulació de la multicopista i en el treball mecano-gràfic. Queda quelcom malparada la gramàtica. Són defectes que creiem seran esmenats en la propera edició.

Aquelles persones interessades en l'adquisició d'un exemplar poden dirigir-se al local social, sol·licitant-lo a n'Antoni Ferrer. Els residents fora de Vilanova poden sol·licitar-lo per escrit i els serà tramès contra-reemborsament al preu de vint-i-cinc pessetes, incloses les despeses.

El Castellot de Campdàsens

L'any 1879 s'inaugurà la carretera de la costa, bona part de la qual transcorre pel litoral del municipi de Sitges, serpentejant des de l'Aiguadolç fins al fondal de Vallbona, límits de les conegudes Costes de Garraf, frontera marítima del massís del mateix nom. Anteriorment tan sols hi havia un camí de caballeries transitat solament pels traginers i aquelles persones que amb necessitat de traslladar-se a Barcelona no tenien diners suficients per a viatjar amb la diligència de Vilafranca.

Entre els caserius de Vallcarca i Garraf, el camí quedava penjat sobre un abisme al peu del qual escumegen les ones del mar. Aquests penya-segats estan situats al faldar meridional d'una serreta que s'inicia al fondal de Vallcarca per a finir al de la Falconera. El turó més elevat del conjunt, té 241 m. d'altura i és conegut amb el nom de "el Castellot". Fa algun temps volgueren investigar els fonaments d'aquest topònim, realitzant una excursió per aquells contorns. Al costat de la fàbrica de ciment de Vallcarca en surt un camí força bo per a que hi puguin transitar automòbils, i que porta fins al caseriu de Campdàsens. Aquest caseriu el componen el nucli del mateix nom, el de Ca l'Amell de la Muntanya, i algunes masies habitades i altres abandonades o en ruïnes.

Primerament trobem Ca l'Amell, on hi subsisteix una torre de defensa medieval, de planta rodona, amb la part superior escapçada i protegida, posteriorment, per una teulada. Te l'entrada des d'una habitació superior de la masia a la qual fa costat. A pocs metres a l'oest de la casa hi havia unes sepultures olerdolanes, de forma trapezial, molt malmeses, i que actualment ens ha estat impossible localitzar. A Campdàsens hi ha una torre de planta quadrada, escapçada també i amb teulada, que té entrada per una porta elevada. Can Planes té igualment adosada una torre de planta quadrada.

La petita plana on hi ha aquest agrupament rural, està a uns 200 m. sobre el nivell del mar, quedant el cim del turó del Castellot a uns quaranta metres per sobre d'aquesta planura. El turó queda molt aprop del nucli de Ca l'Amell, i es de facil accés. Un cop dalt veiem la costa als nostres peus en una visió quasi vertical. Molt avall, la cinta asfaltada de la carretera es veu animada per la tradicional caravana dominical d'uns cotxes que des d'aquella altura semblen de joguina. El nom del turó queda justificat pels escassos vestigis que hi subsisteixen d'una antiga casa forta o talaia, de la que quasi no poden precisar-se les dimensions i característiques. Veritablement el lloc era inmillorable per a la vigilància d'una possible escomesa dels pirates sarains. Es domina una bona part de la costa des de la qual es impossible l'accés directe a les velles masies, a les quals es donava l'alarma amb temps suficient per a prevenir llur defensa.

Al Cartoral de Sant Cugat hi ha un testament de l'any 1097 en el qual Gundeballo Raimundo, fill de Raimundo Isimberti, dona el feu del "kastum Erapruniano" i el "kastum Campo de Asinos" amb e's seus termes, al seu germà Guillemus Raimundo. En el testament d'aquest darrer, datat al 1143, deix al seu fill Petro, el "castrum de Campis de Asinis". Veiem així ben clarament que l'actual topònim no es més que una contracció de l'antic nom de "Camp d'ases", lloc on hi abundaven o pasturaven molts ases. Constatem així mateix l'existència en llunyanes dates, d'un castell en aquell sector.

En el "Assaig històric de la vila de Sitges" de Llopis i Bofill, s'esmenta que a l'any 1163 el rei autoritzà la fundació i donació del monestir de Sant Vicenç de Garraf, a Joan, prevere, canonge de Sant Agustí, donant-li les comes de "campo asinorum". Aquest monestir, del qual ja parlarem en una altra ocasió, tingué una vida molt migrada i avui dia no en queda rastre. A l'any 1299, el rei Jaume demanà a Ber

nat de Centelles el reconeixement de domini que per ell tenia al castell de Campdàsens.

A l'Antologia de Sitges, de R. Planas, veiem que a l'any 1306, Agnès, muller de Berenguer de Fonollar, filla de Guillem de Ciges, donà a Bernat de Fonollar el castell de Sitges i el de Campdàsens amb les seves pertinenècies, els quals tenia en feu de Bernat de Centelles. Amb referència amb la família Fonollar, veiem esmentar el castell de Campdàsens en documents datats respectivament els anys 1316, 1323 i 1326.

El 3 de setembre de 1382, Bernat de Fortià rebia el senyoriu de les quadres de Miralpeix, Garraf, Campdàsens i Marmellà, que li concedí el rei Pere III, cunyat seu. Al morir el rei Cerimoniós, la fa-

mília Fortià caigué en desgracia, i Bernat fou desposeït dels dominis que havia conseguit mercès a la seva germana la reina Sibil·la. Campdàsens, igualment com altres possessions del terme de Sitges, passà al domini de la Pia Almoïna, la qual les retingué en propietat durant molts anys.

Queda avui dia l'enigma d'on estava situat aquest castell de Campdàsens. Hom assegura que en el propi caseriu, i que la torre quadrada n'es un vestigi. Altres diuen que estava al nucli de Ca l'Amell, testimoniant-lo la torre rodona que hi subsisteix. I finalment hi ha qui creu que l'emplaçament del castell correspon a les ruïnes del turó del Castellot. ¿Qui té raó?

J. VIRELLA

Secció de Cultura

Coneguem l'idioma

VILANOVA I LA GELTRÚ

Parlem novament dels topònims. D'un temps ençà es parla insistentment, a la premsa, de la urgent necessitat de rectificar l'errònia grafia de la majoria dels noms de les ciutats, dels nostres pobles, dels nostres carrers. Sembla ser que, almenys a la província de Barcelona, això és ja un fet. Esperem que sigui cert i que ben aviat es tornin a restablir unes formes que tan arbitràriament van ser canviades.

La desvirtuació ha arribat a tot arreu i la majoria de noms de la nostra geografia n'han estat més o menys víctimes. Un cas dels més palesos és el de la nostra vila. En parlar d'aquest tema és corrent citar com exemple Vilanova i la Geltrú, potser per la seva importància com a població i perquè es fa més evident pel fet d'existir altres "Vilanoves" les quals, miraculosament, han restat igual: Vilanova del Camí, Vilanova de la Barca, Vilanova de la Muga.

Els excursionistes, més que ningú, ens podem adonar d'aquest absurd doncs en els nostres recorreguts per la geografia del nostre país ens trobem més d'una vegada, en arribar a algun poblet, que sen-

tim dir als naturals de la comarca noms d'aquells pobles o muntanyes molt diferents dels que portem als mapes o dels que hem vist en el rètol d'entrada als pobles. Després, encuriós, hem volgut saber l'origen d'aquell nom, la seva forma autèntica i hem pogut constatar l'adulteració de què són objecte i com han perdut l'essència en ser traduïts. I diem traduir per anomenar-ho d'alguna manera, perquè moltes vegades no és una traducció literal que, tot essent inadmissible, potser conservaria l'etimologia del mot, sinó molt pitjor, una traducció a mitges i anàrquica que el converteix en un mot sense sentit i ridícul. Vegem alguns exemples:

Queralbs (comarca del Ripollès) de Quer = Roca, i Alb = Blanc. Però en canvi el nom oficial "Caralps", no diu res, no significa res. Les Borges Blanques (comarca de les Garrigues) de Borja = Mena de cabana de pedra. Convertit en l'híbrid "Borjas Blancas". Es tan absurd com ho seria que en lloc de Sitges en diéssim "Sitjas" o bé "Silos" que aquest últim és, al cap i a la fi, la traducció literal caste-

llana del mot. Que traduïssim Vilanoveta per "Villanuevecita" o invertint la situació, per anomenar la vila aragonesa Villanueva de Gállego diessim "Vilanova de Gàllec" i de la coneguda serra madrilenya Navacerrada en diessim "Navatancada", per posar uns exemples divertits.

Cal, doncs, que en prenguem consciència i mentre es decideix si es fa o no oficial, usem nosaltres sempre la forma correcta. Si tenim un dubte, tindrem un va-

luós auxiliar en el Diccionari Nomenclàtor de Pobles i Poblats de Catalunya que tenim a la nostra biblioteca, a disposició de tots els socs que el vulguin consultar.

Des d'aquí volem, però, recordar alguns d'aquests malmesos topònims per tal que ajudem tots a divulgar-los i tenir-los en compte a l'hora de traçar un itinerari, posar una fulla d'excursió, preparar una cursa, etc.

* * *

CORRECTE

Cubelles
Canyelles
Sant Pere de Ribes
Vilafranca del Penedés
Les Massuques

INCORRECTE

Cubellas
Cañellas
San Pedro de Ribas
Villafranca del Panadés
Las Masucas

AURELIA RION

SORTEIG

En el sorteig corresponent al mes de Desembre ha estat premiat el soci Esperansa Garcia i Moreno amb el llibre "La música contemporània i el públic", autor Manuel Valls.

El soci premiat pot passar a recollir el llibre qualsevol dimarts o dijous de 8 a 10 del vespre; caduca als 60 dies del sorteig.

CURSET DE CATALA

Mes de gener: A partir del dia 18 hi hauran classes de català, amb comentaris de literatura, al centre de la Talaia. Seran els dissabtes de 4 a 5, per a nens i nenes de 7 a 14 anys. De 8 a 9, per als de 15 en amunt. Per inscripció aneu a la Talaia. El curs durarà fins a final de juny.

PROXIMA INAUGURACION
de

VICKY

Ultimas novedades en pantalones de caballero, señora y niño
Descuentos a los señores socios

Calle Cabanyes, 2

Villanueva y Geltrú

President: Antoni Llurba, Secretari: Manuel Montoliu, Direcció Circular: Xavier Capdet.